

Ми!

Добра школа та,
яка більш нагадує
сім'ю, ніж школу.

К. Ушинський

ВИДАННЯ ДРОГОВИЦЬКОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ШКОЛИ І-ІІІ СТУПЕНІВ № 2

Виходить з 24 травня 1997 року

№ 53 – листопад 2014 р.

ДРУГІЙ ШКОЛІ – 70!

Дорога шкільна родинно!

Барвиста осінь знову привела нас на шкільний поріг – розпочався новий навчальний рік. Для Дрогобицької спеціалізованої школи №2 він особливий – 1 вересня минуло 70 років з часу її відкриття. В ювілейний рік ми з особливою теплотою й шаную згадуємо директорів, учителів, які плекали традиції другої школи, творили її історію.

Друга школа усі ці сім десятиліть була, і, впевнені, буде й надалі флагоманом освіти не лише в нашому регіоні. Ми пишаємося здобутками учнів та вчителів школи. 75 переможців міських, 16 – обласних, 4 – Всеукраїнських олімпіад – такий багатий ужинок лише минулого навчального року. Наша випусниця Тезбір Роксолана, переможниця Всеукраїнської олімпіади з української мови, у цьому навчальному році буде одержувати стипендію Кабінету Міністрів України, 4 учнів – стипендію міського голови. Учитель початкових класів Гоцій Т. Д. стала переможцем IV етапу Всеукраїнського конкурсу «Учитель року-2014».

Наші школярі – постійні учасники міжнародних проектів. Вони не лише вдосконалюють свої знання з німецької, англійської та польської мов, але презентують своїм ровесникам із країн Європи Україну, наше місто і школу.

Дорогі наші першокласники! Ми з нетерпінням чекали зустрічі з вами. Ви не лише сьогодні, але і прекрасне майбутнє другої школи. Збережіть у своєму серці неповторні хвилини зустрічі зі школою. Нехай роки, проведені у школі, будуть не роками муштри, а радісними роками пізнання, світла, добра і знань.

Дорогі випускники! У важкий період в історії нашої держави ви закінчите школу. Зростаєте патріотами, пишайтеся, що ви українці, випускники другої школи. Нехай цей рік буде мирним, плідним на здобутки, яскраві події.

Дорогі школярі! Зичу вам сумлінності, наполегливості, злетів і перемог, цікавого спілкування одне з одним.

Шановні вчителі! Велика вдячність вам за любов до своєї професії, бажано талановитих учнів, мудрості й терпіння, належного поцінування вашої праці.

Батькам бажано витримки, благополуччя, родинного затишку й радісних дитячих усмішок. Дякую всім за довіру, допомогу в підготовці школи до нового навчального року.

Нехай цей ювілейний рік стане роком нових здобутків і перемог, надихає вчителів успіхами вихованців, а батьків – гордістю за своїх дітей.

Нехай 2014-2015 н. р. стане роком добрих перемін, а для України – роком воскресіння, духовного оновлення, зміцнення, процвітання.

**Слава Україні! Слава героям!
Слава другій школі!**

ІНТЕГРАЦІЯ В ЄВРОПУ ПОЧИНАЄТЬСЯ ЗІ СПІВРОБІТНИЦТВА МІЖ НАВЧАЛЬНИМИ ЗАКЛАДАМИ (другу школу привітала із 70-річним ювілеєм поважна міжнародна делегація)

Цей навчальний рік є особливим для Дрогобицької спеціалізованої школи №2, адже минуло рівно 70 років з часу її заснування. Незважаючи на те, що у зв'язку з воєнним конфліктом на сході держави колектив школи відмовився від офіційних ювілейних заходів, численні друзі з України і з-за кордону все ж прагнуть привітати учнів та вчителів навчального закладу з ювілеєм.

Ось і сонячного осіннього дня 10 жовтня ми хлібом-сіллю зустрічали завжди бажаних у другій школі гостей: директора шкільного регіонального екологічного центру Шпонс-Гаус (Герсгайм, Німеччина) Ганса Боллінгера із дружиною, заступника директора цього центру, педагога з вивчення навколишнього середовища доктора Єжи Венгжиновського та директора українського освітнього комплексу (дитячий садок, початкова школа, гімназія, ліцей) ім. М. Шашкевича у Перемишлі (Польща) Петра Піпка. Супроводжували поважну закордонну делегацію начальники відділу освіти виконавчих органів Дрогобицької міської ради Петро Сушко та завідувач міським методичним кабінетом Галина Марчук.

Приємною несподіванкою для наших гостей став танцювальний флешмоб на подвір'ї школи, у якому взяли участь майже двісті учнів 6-11 класів. Злагоджені ритмічні рухи школярів під патріотичні українські пісні настільки вразили п. Ганса Боллінгера, що він зразу ж запросив організатора цього флешмобу, керівника зразкового ансамблю пісні і танцю «Калиновий цвіт» Лесю Колотило найближчим часом відвідати разом із учнями екологічний центр Шпонс-Гаус.

Пізніше був теплий прийом делегації в оновленому актовому залі. Із вступним словом виступила директор школи Лариса Панькевич, яка, щиро привітавши гостей, нагадала, що перше знайомство наших учнів із центром Шпонс-Гаус відбулося під час участі делегації школи у проєкті «Зустріч на кордоні» в уже досить далекому від нас 2008 році. Ганс Боллінгер, розповідаючи, як розвивалася співпраця центру із другою школою, відзначив незмінний високий рівень знань українських школярів, які брали участь у безлічі проєктів, що проходилися викладачами Шпонс-Гауса. Учні й учителі школи отримали запрошення взяти участь і в наступних трьох проєктах, які заплановані на цей навчальний рік, найближчим з яких буде уже традиційна передсвяткова зустріч «Різдво в Європі».

Виступ доктора Єжи Венгжиновського, який усі роки нашої співпраці постійно допомагав учням другої школи у роботі над проєктами, не потребував перекладу, адже він звернувся до глядачів своєю рідною польською мовою, а її розуміли практично усі присутні в залі.

Необхідно відзначити, що незмінний директор центру Шпонс-Гаус Ганс Боллінгер уже передпенсійного віку і за законом невдовзі не зможе керувати центром, тому заздалегідь визначено його наступника. Нам особливо приємно, що ним стане саме доктор Венгжиновський.

Директор українського освітнього комплексу у Перемишлі Петро Піпка розповів, що у них навчається 180 маленьких українців не тільки з Польщі, а й діти, тих, хто через окупацію Криму та війну на Донбасі вимушені були емігрувати з України. Також п. Петро Піпка запропонував тіснішу співпрацю між нашими навчальними закладами. Так, 4 березня наступного року відзначатимемо 200

років із дня народження автора українського гімну Михайла Вербицького, а він, як відомо, народився у селі Явірник Руський недалеко від Перемишля. Тож Петро Піпка запросив делегацію другої школи взяти участь у цих святкуваннях.

Начальник відділу освіти м. Дрогобича Петро Сушко з нагоди 70-річчя навчального закладу вручив колективу школи подяку від Львівської обласної державної адміністрації та грамоту Департаменту освіти і науки Львівської ОДА.

А далі був чудовий концерт. Своє мистецтво презентували гостям зразковий ансамбль пісні і танцю «Калиновий цвіт», зразковий ансамбль сучасного танцю «Free Dance», солістки Марічка Гой, Марта Ільків та інші.

Цікавинкою перебування наших друзів у другій школі було й ознайомлення з проєктом про творчість Бруно Шульца, який підготували учні десятих класів (керівники Галина Дячок та Оксана Дяків).

Гості з Німеччини і Польщі були щиро захоплені усім, що побачили в нашій школі, і ще раз відзначили, що інтеграція у європейський простір починається для України власне зі співробітництва між навчальними закладами, а дрогобицька друга школа була і залишається флагом такої співпраці.

Ігор Качмарик,
вчитель української мови і літератури

У Німеччині відбулася конференція директорів українських DSD-шкіл, у якій взяла участь і директор нашої школи Лариса Панькевич

З 27 вересня до 2 жовтня у Берліні (Федеративна Республіка Німеччина) відбулася конференція директорів українських шкіл, де учні отримують німецький мовний диплом (DSD-шкіл).

У конференції взяли участь 25 директорів українських шкіл з Харкова, Чернівців, Донецька, Дрогобича, Ізмаїла, Івано-Франківська, Кисва, Кривого Рогу, Львова, Одеси, Олександрії, Шостки, Запоріжжя та представник департаменту загальної середньої та дошкільної освіти Оксана Коваленко.

Керівники DSD програми Андреа Майер та Ельке Кізелватер підготували змістовну та насичену програму перебування, що допомогла українській та німецькій стороні краще зрозуміти потреби сьогоднішнього. У рамках конференції учасники відвідали Потсдам, канцелярію федерального президента, Рейхстаг, Бундестаг. Їх радо вітали у мерії Кюпеніка, представництві землі Баварія, а також у навчальних закладах своїх партнерів по учнівському обміну, де колеги мали змогу обговорити

питання участі суспільства в управлінні справами та шкільного менеджменту у Німеччині.

Надзвичайно важливою для української сторони була зустріч з міністром закордонних справ Франком-Вальтером Штайнмайером у міністерстві закордонних справ Німеччини. Українських освітян надзвичайно вразила турбота, яку проявив міністр до учасників конференції. Особливий інтерес у міністра викликала інформація про навчальний процес у Донецьку та Луганську.

Директор школи м. Донецька розповіла про зруйновану будівлю та отримала задоволення щодо допомоги з боку німецького уряду.

Багато уваги на конференції приділялося шляхам підтримки DSD-шкіл, висвітленню ролі мережі Pasch, педагогічному обміну в рамках програми «kulturweit». Українська сторона інформувала своїх колег про основні кроки своєї роботи у цих напрямках та отримала повне розуміння і задоволення у подальшій фінансовій підтримці програм та проектів.

«ФРАНКОБОТИ, ВПЕРЕД!»

Із 21 до 30 червня у смт. Брюховичі на базі відпочинково-реколекційного центру «Світлиця» проходила обласна літня гуманітарна школа. У роботі цієї школи взяли участь переможці обласних і Всеукраїнських олімпіад та конкурсів з української мови й літератури, англійської мови, історії та правознавства. Разом із ученицею 11-Б класу Роксоланою Тезбір мала змогу побувати там і я. Кожного дня нам читали лекції та проводили практичні заняття викладачі ЛНУ ім. І. Франка, Українського Католицького Університету, Інституту народознавства НАН України.

Ми працювали над спільним проектом «Іван Франко та його історичний час».

Паралельно із нашою групою франкознавців працювала група робототехніків, а разом нас жартівливо називали «франкоботами». Навчальну програму школи доповнювали психологічні тренінги. А ще кожного вечора ми брали участь у захопливих іграх, квестах, спортивних змаганнях, дискотеках. Безперечно, перевтілюючись у різноманітні образи, усі змогли розкрити себе по-новому, а складаючи

споруду з зефіру та макаронів, – об'єднатися в одну велику сім'ю. Ігри допомагали нам навчитися підтримувати один одного. Так, у грі «Знайди прапор» ми забули про слово «Я», а намагалися думати про всю команду.

Незабутнім для нас став вечір ліричної поезії «Зів'яле листя. Три жмутки», а також конкурс-представлення «Україна має талант». Для всіх учасників школи було розроблено й цікаву екскурсійну програму: містичний Львів, Личаківський цвинтар, музей Івана Франка, музей М. Дзіндри, перегляд вистави «Одру-

ження» в театрі ім. М. Заньковецької. За 10 днів ми стали справжніми молодими дослідниками: написали наукову роботу та успішно захистили її.

Час, проведений у літній школі, надовго залишиться в моєму серці, адже приніс багато чудових емоцій та нових друзів. На завершення наведу гасло нашої літньої школи, що заохочує вчитися та ставати кращими: «Франкоботи, вперед до знань, крізь призму радості й бажань».

Учениця 9-А класу
Процикевич Анастасія

ЛІТНІ КАНІКУЛИ В НІМЕЧЧИНІ

Цього року наша школа вже традиційно отримала запрошення до Німеччини на двотижневі канікули від клубу «Друзів природи». 12 семикласників та 2 вчителів німецької мови мали нагоду провести 2 тижні в літньому таборі. Разом із нашими дітьми в таборі відпочивало 12 дітей з Німеччини та 3 досвідчених вихователів, які перетворили ці два тижні в незабутню пригоду. Сам табір розташований у мальовничому куточку Німеччини – невеличкому містечку Гісюбель, неподалік від м. Ерфурт – столиці федеральної землі Тюрінгії. Свіже гірське повітря та чудові краєвиди сприяли відпочинку дітей.

Програма в таборі була дуже насичена та різноманітна. Що ми тільки не робили! Спортивні ігри, вилазки на природу, цікаві змагання у групах, креативні заняття та воркшопи, вечори біля вогнища та екскурсії до Ерфурта та Шльойзінгена – одним словом, нудьгувати було ніколи.

Кожна така поїздка – це унікальний досвід. Від цієї подорожі ми очікували багато позитиву, який зрештою й отримали. Усі діти від самого початку були розділені на групи, кожна з яких складалася як із українських, так і з німецьких дітей. У таких групах школярі виконували різноманітні завдання, вчилися знаходити спільну мову, а головне – вони

розуміли, що всі ми, незалежно від того, звідки походимо, однакові, граємо в однакові ігри, однаково сумуємо й радіємо.

розуміли, що всі ми, незалежно від того, звідки походимо, однакові, граємо в однакові ігри, однаково сумуємо й радіємо.

Ось деякі відгуки дітей про ці незабутні два тижні:

- Мені дуже сподобалась екскурсія в музей м. Шльойзінген та ралі по місту Ерфурт. Німці дуже добре ставляться до українців, я б із задоволенням побувала там ще раз.
(Зубрицька Софія)

- У Німеччині я познайомився з багатьма дітьми, ми дуже весело проводили час і добре розуміли один одного, навчили німців багатьох українських слів, і це їм дуже подобалось.
(Білоган Олег)

- Я ніколи не забуду ці 2 тижні, проведені в Німеччині. У літньому таборі всі ігри та завдання були дуже цікавими, та найбільше мене вразив похід до нічного лісу, це було вражаюче!
(Йосифів Софія)

- Мені дуже сподобалось у таборі в Німеччині. Там було надзвичайно цікаво й весело: спортивні ігри, змагання, походи до лісу, екскурсії, дискотеки і навіть чергування на кухні (я вперше в житті з задоволенням туди бігла). Наші німецькі друзі були надзвичайно дружелюбні та веселі. Мені б дуже хотілося поїхати в табір ще раз!
(Бриньколович Марта)

- У Німеччині я знайшла багато друзів, з якими спілкуюся в Інтернеті дотепер. Я краще вивчила німецьку, і мені тепер не страшно говорити з носіями мови. Учителі в таборі були дуже добрими, товариськими й класними. Я навчилася багато нових речей, наприклад, як робити браслети дружби, картинки з намістинок і т.ін. У Німеччині мені було навіть цікавіше, ніж удома. Це були найкращі канікули в моєму житті!
(Білинська Оксана)

- Ця поїздка до Німеччини назавжди залишиться в моїх спогадах. Мені ще більше захотілося удосконалювати свої знання з іноземних мов!
(Тиха Діана)

- У таборі кожен день не був схожим на попередній, щодня щось нове, цікаве, незабутнє! Найвеселішою для мене була гра «Capture the flag», де ми мусили завойовувати прапори іншої команди. Неймовірні враження я отримала в таборі!!!
(Васьків Настя)

Зустріч із представниками клубу «Друзі природи»

10 вересня учні та вчителі другої школи мали нагоду приймати представництво «Друзів природи» з Німеччини. Співробітниця об'єднання „NaturFreundeJugend, Thüringen“ з питань освіти Крістін Штюдтлер разом зі своїм німецьким колегою та представниками «Друзів природи» зі Львова відвідали м. Дрогобич та нашу школу. Візит був особливо приємним для нас, оскільки завдяки цьому об'єднанню наші учні мають можливість вже п'яте літо поспіль проводити два тижні у мовному таборі мальовничого містечка Гісюбель, неподалік м. Ерфурт, поглиблювати

свої знання з німецької мови та знаходити нових друзів. У школі відбулася конференція з дітьми, які вже побували в цьому таборі. Наші учні цікавилися діяльністю клубу «Друзів природи» в Україні та Німеччині, а також передавали вітання німецьким вихователям, дякували за можливість відвідувати табір. На завершення Крістін сказала, що ця наша зустріч не остання, тож чекаємо на запрошення до німецького мовного табору наступного літа.

Оксана Дробняк, Юлія Гершак,
вчителі німецької мови

ШКОЛА УСПІХУ

У минулому навчальному році я довідався в школі про проект «Школа успіху», який реалізовує мрії і допомагає визначити свою мету. Цей табір заснував Благодійний фонд братів Кличків.

Для участі в конкурсі потрібно було заповнити анкету, а в другому турі - пройти телефонну співбесіду. Мені пощастило, і я потрапив у Школу успіху. Разом зі мною поїхали ще троє учасників з Дрогобича.

Перебування в таборі було надзвичайно цікавим. Всі учасники були поділені на десять команд. Я попав у команду фотографів. Нас вчили професіонали своєї справи. Часто в табір запрошували відомих в Україні людей, як от: співачку Марію Собко, члена журі проекту МастерШеф Миколу Тищенко, репера Леона та інших. На закритті табірної зміни прийшов Віталій Кличко.

Мені дуже сподобався табір, програма перебування, учасники та персонал, який нами опікувався. Я би всім порадив не боятися і пробувати свої сили.

Учень 7-Б класу Данило Ягоцький

Літо 2014 у Браунсгаузені (Німеччина)

З 10.08 по 23.08.2014 р. група учнів Дрогобицької спеціалізованої школи I-III ст. №2 та Дрогобицької гімназії на запрошення Європейської академії Оценгаузен брала участь у міжнародному проєкті «YOLO – Врятуй своє майбутнє». Зустріч молоді з Польщі, Німеччини та України відбувалась у мальовничому містечку Браунсгаузен (Заарланд).

Окрім роботи над проєктом в інтернаціональних групах учасники мали змогу побувати в м. Стразбург (Франція), де відвідали Раду Європи. Надзвичайно змістовною та цікавою була екскурсія в м. Шенген. Учні відвідали музей та залишили там послання з побажанням миру майбутнім поколінням. Також вразили своєю величністю та історичною значимістю Люксембург та м. Трір (Німеччина). Але найбільш незабутньою була дводенна подорож до столиці Франції. Вперше молодь мала нагоду насолодитися нічним Парижем.

Не менш цікавим було проведення вільного часу: літній бобслей, басейн, гірки, популярні німецькі спортивні ігри, дискотеки. Але найголовнішим було те, що діти вчилися толерантності, взаєморозумінню та спілкувалися трьома мовами.

Васильок С.О.,
Капіца Т.І.,
учителі німецької мови

ВІТАЄМО!!!

10 учням загальноосвітніх навчальних закладів Указом Президента України № 752/2014 призначено стипендії імені Тараса Шевченка за особливі успіхи у вивченні української мови та літератури у 2013-2014 навчальному році. Серед них учениця 11-Б класу нашої

школи **Тезбір Роксолана**.

Ми пишаємося тим, що у другій школі навчається така талановита дівчина, яка своєю творчою працею прославляє рідну школу та місто. Бажаємо Роксолані подальших успіхів та перемог!

НА ЛІТНІ КАНІКУЛИ В ГЕРСГАЙМ

Насичені, цікаві й незабутні два тижні провели 20 учнів СШ №2 м. Дрогобича в міжнародному мовному таборі в м. Герсгайм (Німеччина). Ця поїздка була своєрідною винагородою учням за їх сумлінне навчання й перемоги в предметних олімпіадах обласного та всеукраїнського рівнів. Поряд із вивченням німецької мови учні мали змогу брати участь у різноманітних заняттях за інтересами: велотур, стрільба з лука, катання на роликах, плавання, виготовлення прикрас, опанування мистецтвом енкаустики та інше.

Кульмінаційним моментом програми перебування в мовному таборі була поїздка до Парижа, під час якої кожен міг на власні очі побачити історичні пам'ятки столиці Франції. Не менш цікавими були екскурсії до міст Гайдельберг, Шпасс, Заарбрюкен. Проте найголовнішим для всіх учасників були і залишаються використання на практиці знань іноземних мов, можливість спілкуватися зі своїми ровесниками за кордоном, налагодження дружніх стосунків з однолітками з Польщі та Німеччини, розуміння того, що Україна є невід'ємною частинкою європейської спільноти.

Вчитель німецької мови Михайлишин Ю.С

ЛІЛІАНА ВЕСЕЛА - ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ З ІНІЦІАТИВИ СЛУЖБИ ПЕДАГОГІЧНОГО ОБМІНУ (СПО)

15 серпня – 15 вересня 2014 року шестеро учнів з України, які за особливі досягнення у вивченні німецької мови стали лауреатами премії з ініціативи Служби Педагогічного Обміну (СПО), перебували у Німеччині. Серед цих учнів була і я.

Щоб описати все те, що сталося зі мною за місяць перебування в Німеччині, не вистачить і тисячі слів. Хоча ще незадовго до подорожі я відчувала певні хвилювання. Виникало також багато сумнівів, чи зможу я цілий місяць говорити лише іноземною мовою та чи не буду надто сумувати за рідними. Та коли вже першого дня я побачила десятки щирих людей з усмішкою на обличчі, зрозуміла, що хвилювання мої були марними. Як керівники команд, так і самі учасники проекту були готові до нових знайомств, цікавих пригод та незабутніх вражень. Тому проблем у спілкуванні не було. Як сказав голова СПО, «тут зібрався цілий світ», з чим неможливо було не погодитися. Адже в проекті брали участь підлітки з таких країн, як Кот-Д'Івуар, Болгарія, Уганда, Єгипет, Україна, Туркменістан, Палестина та багатьох інших.

Незважаючи на розбіжності у релігійних поглядах, традиціях та звичаях, ми дуже швидко знайшли багато спільного. А спілкуючись одне з одним, відкрили для себе нові відомості про інші країни та водночас розповіли про свою Батьківщину.

Найбільше часу ми проводили разом зі своєю групою, яка скла-

далася з десяти учасників та двох керівників. Уже на першій «станції» нашої подорожі по Німеччині, у місті Бонні, ми дуже звикли один до одного. А незабаром ці люди стали для мене наче рідні.

Сама програма була дуже насиченою. Протягом місяця ми побували в найбільших містах Німеччини, а саме: в Берліні, Гамбурзі, Мюнхені, Кельні. У кожному місті ми проводили близько 5 днів. Винятком був лише Гамбург, де учасники зупинилися на двотижнєве перебування у прийомній сім'ї. Щодня ми мали змогу насолоджуватися спогляданням різноманітних пам'яток архітектури та найвизначніших місць околиці. Це було настільки захоплююче, що ми навіть не помічали, як летить час.

Незабутньою стала для мене екскурсія до найвищої точки Німеччини – Цугшпітце. Пригадую,

деякі учасники з Єгипту розповідали, що бачать сніг уперше в житті. Було дуже цікаво побачити їхні враження, особливо, коли ми грали в сніжки. В очах наших друзів з Африки було видно радість, незважаючи на те, що в половині не було з собою зимового одягу. Єгиптяни, що тут ще скажеш.

Дуже насичений емоціями був також час, проведений у прийомній сім'ї. Проживши разом із цими людьми два тижні під одним дахом, я наче зріднилася з ними. Особливо вразило їхнє ставлення до мене, адже вони з радістю прийняли мене в свою родину. Між нами не було мовного бар'єру, тому що це справді дуже відкриті до спілкування люди. Я ходила до школи разом зі своєю новою «сестрою», а також відвідувала додаткові уроки з дітьми нашої інтернаціональної групи. Дуже цікаво було нарешті побачити,

як навчаються діти в Німеччині та як виглядають навчальні заклади. Проте найбільше мені сподобалися вихідні, проведені із сім'єю. Окрім «батьків», у мене з'явилося ще три «сестри», тому нам було дуже весело разом. Я згадую, як ми їздили в Берлін відвідати родичів, робили велотур містом, дивилися фільм увечері та як плакали всі при прощанні.

Після цього вся наша група вирушила до столиці, де ми знову зустрілися з трьома іншими командами. Всі були дуже раді побачитися, адже за цей час встигли подружитися й сумували одне за одним. П'ять днів у Берліні були неймовірно цікавими.

Найважчим для мене був від'їзд, коли потрібно було прощатися з усіма. Проте ми домовилися продовжувати спілкування в соціальних мережах і обов'язково ще зустрітись колись у майбутньому.

Коли мене запитують, яку користь мені принесла ця подорож, я не можу одразу дати чітку відповідь. Адже вона змінила мій погляд на світ і на життя в цілому. Я ознайомилася з багатьма культурами інших народів, збагатила свої знання з історії, а також знайшла безліч друзів. Чи покращилося моє володіння німецькою мовою? Це, мабуть, потрібно запитати в моєї вчительки. Зате я тепер твердо знаю, що моя майбутня професія буде пов'язана зі знанням німецької мови.

*Ліліана Весела,
учениця 11-Б класу*

Мовний табір - 2014

У кінці серпня учні 11-Б класу Дрогобицької спеціалізованої школи I-III ступенів №2 мали чудову нагоду побувати у мовному таборі поблизу села Сіль на заході Закарпаття. Учні з 4 областей України проживали у готельно-ресторанному комплексі «Едельвейс», який розташований в унікальній заповідній зоні з ідеально чистим повітрям та неповторним ландшафтом. Разом із ровесниками з Києва, Донецька та Чернівців ми готувалися до складання іспиту на одержання міжнародного мовного диплому з німецької мови. Заняття проводили чудові вчителі з Німеччини та Австрії, такі як пані Ельке Кізелтер, пані Тобіас Фогель, Міхаель Бек та Франк Штеффен. На уроках ми обговорювали різні

теми, такі як вплив транспорту на навколишнє середовище, демографія, міграції, туризм, дивилися фільми, відео, слухали музику, брали участь у дебатах, пробному усному екзамені, де показали свої сили та знання. У вільний час ми каталися на дерев'яних гойдалках, грали в теніс, ходили в басейн чи тренажерний зал. Незабутнім став похід у гори, особливо, коли ми дізналися від екскурсовода, що опинилися на території Словаччини. В останній день хлопці розпалили багаття, біля якого всі учасники табору сиділи, грілися та співали патріотичних пісень.

Учні другої школи висловлюють подяку нашим учителям німецької мови Джурі Г. І. та Юрчак І. М. за те, що дали нам такі глибокі зна-

ння, адже завдяки їм нам не було соромно ні за граматику, ні за вимову. Ми вільно висловлювали свої думки, розмовляли з викладачами

та почувалися комфортно в колі наших однолітків.

*Соломія Росоха,
учениця 11-Б класу*

Мовний табір у Польщі

Цього літа учні другої школи були учасниками мовного табору в Польщі. Упродовж десяти днів школярі проживали в селі Кремпна, що знаходиться неподалік міста Ясло. Там вивчали історію Польщі та граматику. Усі уроки були надзвичайно цікаві: діти переглядали історичні фільми та виконували групові завдання. У вільний час грали волейбол, футбол, розважалися з новими польськими друзями чи просто відпочивали. Також було організовано багато екскурсій. Ми побували в історичних музеях міст Ясло та Кросно. Був організований похід в гори, де ми піднялися на висоту понад 500 м. Та найбільше всім

запам'яталася поїздка до Кракова. Школярі насолоджувались атмосферою старовинного польського міста. Кожен мав змогу придбати собі сувенір на пам'ять.

Додому повернулися всі щасливі, сповнені

нових вражень та емоцій. Ми і досі підтримуємо зв'язки зі своїми іноземними друзями і сподіваємося, що наступного року зможемо знову зустрітись.

Кобільник Тетяна, 11-Б клас

Крокуємо з англійською у п'ятому класі

Швидко пролетіли роки початкової школи і ще одну сходинку свого учнівського життя подолали учні четвертих класів, ставши цьогоріч «новоспеченими» п'ятикласниками.

Викладання англійської мови у старших класах суттєво відрізняється від її опанування у молодшій школі: збільшується кількість уроків на тиждень, обсяг навчального матеріалу. Від загального ознайомлення із мовою Великої Британії діти переходять до детальнішого її вивчення, урізноманітнюються форми і методи роботи вчителя і учнів.

Особливо зацікавив школярів метод проектів, адже у початкових класах вони знайомилися лише з його елементами. А зараз – справжня, хоча й невеличка творча робота за темами: «Моя сім'я» і «Наші домашні улюбленці».

Учні 5-Б та 5-В класів вдало виконали та захистили свої проекти, виявивши при цьому неабиякий творчий підхід. Було проведено голосування, визначені переможці, а проекти наших п'ятикласників тепер прикрашають стенди навчальних досягнень учнів у кабінеті № 47.

Молодці! Так тримати, п'ятикласники! У вас попереду ще довгий і цікавий шлях до досконалого вивчення англійської –

мови міжнародного спілкування всього світу.

*Наталія Заблоцька,
вчитель англійської мови*

Дрогобич попрощався з бійцем «Айдару», випускником другої школи Іваном Ісиком

Тисячі мешканців Дрогобича 17 жовтня взяли участь у похороні 30-літнього добровольця, волонтера батальйону «Айдар» Івана Ісика, який 14 вересня загинув на Сході України під час АТО. Понад місяць родичі та друзі робили все можливе, щоб «вирвати» тіло героя з Луганська у бойовиків ЛНР і привезти додому.

16 жовтня домовину з тілом героя зустрічали на в'їзді до Дрогобича біля «Катюші», а увечері на площі Ринок відбувся парастас.

«Я його добре знав, - сказав, промовляючи перед скорботною громадою, один з бійців «Айдару». - Це була дуже чесна людина. Того дня його не планували брати на бойову операцію. Він попросив командира: «Будь ласка, візьміть мене. Я не можу залишатись, буду допомагати хлопцям нашого підрозділу». І його взяли. У машину потрапив снаряд, вона вибухнула. Важко поранений Іван потрапив у полон. У Луганську терористи катували його, вимагали на відеореєстраторі сказати, що в «Айдарі» зібралися фашисти, усіякий збрід, негідники. Та він сказав: «Ні, там нормальні люди, усі тверезо мислять, ні-

ту, дитині, тому приховував, що він перебуває в зоні АТО. «Сьогодні ми прощаємося з геро-

яких фашистів нема». Він говорив правду, не виторгував собі життя ціною обману чи наклепу. Це - справжній герой. Не знаю, чи міг би я так вчинити, якби опинився в такій ситуації. Дуже важко в таких умовах говорити чесно. Хай нас Бог благословить, щоб ми завжди були чесними!»

Як зауважив у промові отець Тарас Гарасимчук, Іван не хотів принести переживань батькам, дружині, брату, дитині, тому приховував, що він перебуває в зоні АТО. «Сьогодні ми прощаємося з геро-

ем - одним із синів нашого народу, який, не беручи зброї до рук, служив своєму народові і удостоївся в Бога великої ласки - як герой віддати своє життя за цілісність і незалежність України», - наголосив священник.

Велелюдна церемонія прощання з героєм відбулася у його домівці на вул. Війтівська Гора, згодом - у соборі Пресвятої Трійці та на площі Ринок. Поховали Івана Ісика з військовими почеснями на Алеї слави Поля Скерботи у Дрогобичі поряд з ще одним героєм Ігорем Борисом.

Наша довідка.

Іван Ісик, 1984 року народження, служив поваром у 24-му батальйоні територіальної оборони «Айдар» Збройних Сил України - добровольчому збройному формуванню. 5 вересня був тяжко поранений і взятий у полон.

Помер Іван Ісик у Луганську в лікарні 14 вересня від важких опіків, отриманих у бою.

Іван Ісик: «Я вірю, що ситуація в Божих руках...»

Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать.

(Мт. 5,3 - 10)

Жив-був собі хлопчина. Мама пестливо називала його Івасиком. Був тихою й лагідною вдачі, та полюбляв і пустощі, як усі діти. Одного разу це мало не коштувало йому життя, але у Бога були, очевидно, інші плани щодо нього. Іванко вижив, хоча той прикрий випадок, коли він випадково попав на конвейер деревообробного комбінату, позначився на його фізичному здоров'ї.

Начебто не відзначався ні особливою хоробрістю, ні силою.

Навчання давалося йому нелегко, і після 9-ого класу Івась пішов до коледжу, де здобув професію кухаря. Одружився, мав донечку, яку назвав Олею на честь своєї мами, але подружнє життя не склалося. Своє щастя Іван знайшов у вірі в Бога, у високій місії Служіння ближньому. Як скаже він потім, в останні хвилини свого життя, під час не то інтерв'ю, не то допиту з кореспондентом сумнозвісної газети "Moscow News", Бог покликав його спочатку на Майдан, а потім, не зважаючи

на намагання друзів відрадити від цього кроку, він таки поїхав з побратимами з Майдану на Схід, у зону АТО. Іван не розлучався з Біблією, молився ї, за свідченнями очевидців, проповідував Слово Боже. А ще варив хлопцям їсти - тобто підтримував їх як морально, так і фізично. Було страшно, коли поруч розривалися гранати і снаряди, але він долав страх і добросовісно ніс свою волонтерську службу. До останнього, поки тяжко поранений і зі страшними опіками не потрапив у полон.

Подиву гідна його поведінка під час того допиту-інтерв'ю, запис котрого попав у мережу Інтернет. Яке почуття власної гідності, яка мужність, спокійна впевненість і виваженість у кожному з такою фізичною мукою вимовленому слові! І абсолютна віра і довіра до Бога. «Я вірю, що ситуація в Божих руках», - такими були чи не останні його слова.

Я впевнена, що праведна, щира і незрадлива Іванова душа зараз перебуває у великому блаженстві біля Божого престолу, бо за віру в Бога і за утвердження Його слави серед людей на землі він віддав своє молоде життя.

А нам, Іванку, ще рости і рости до тебе. Пробач, якщо впродовж твого короткого життя обійшли тебе увагою, не долили любові. Пробач, що і в останню твою путь не зуміли, мабуть, належно провести. Нам ще треба дорости до тебе, і нехай Господь нам у цьому допоможе.

Низький уклін і вічна пам'ять тобі, Іванку.

*Галина Дячок,
вчитель німецької мови, класний керівник Івана Ісика
у 90-94, 96-99 роках*

УЧЕНЬ – УЧНЕВІ

Із 2-го вересня по всіх школах стартувала акція «Учень – учневі», під час якої збиралися канцелярські товари для українських школярів Сходу.

Учні нашої школи взяли активну участь у цій добрій справі. Всі класи (2-11) зібрали велику кількість різноманітних канцтоварів і написали листи з побажаннями дітям Донецької та Луганської областей.

13 жовтня до нас завітав о. Василь Іванюк – декан Краматорського деканату Української греко-католицької церкви. Його супроводжував директор фірми «Коло» Микола Походжай, який безпосередньо займається доставкою гуманітарної допомоги із Дрогобича на схід України.

Отець Василь подякував педагогічному, учнівському та батьківському колективам за активну участь в акції «Учень – учневі» і розповів, що шкільне приладдя, зібране учнями нашої школи, передано школярам Краматорська,

проте потреба у канцтоварах залишається й надалі. Зважаючи на це, о.Василь зазначив на необхідності продовжити акцію.

Звертаємося до учителів, учнів та батьків школи з проханням продовжити збір шкільного приладдя.

*Прийшла війна ізвідки не чекали.
Але народ наш не поставлять на коліна!
Ночей не спали, коли хлопців проводжали.
Ми вистоймо все, бо найдорожче - Україна!*

Зараз, напевно, немає жодної людини в нашій державі, яка б не вболівала за рідну країну. Країну, яка віддала своїх кращих синів для боротьби з ворогом. Ми обов'язково переможемо, бо так вірити і чекати може тільки справжній народ, але ця війна безпосередньо чи опосередковано стосується кожної сім'ї. Так, серед родичів учнів нашого 9 –А класу воює батько Олі Лазорко.

У зв'язку з цим батьківський комітет на зібрані кошти класу, разом із грошима, вирученими на ярмарку та дискотеці, закупив спальні мішки, термобілизну і ліки для солдатів із Дрогобиччини. Великою радістю для воїнів були листівки та фотографії від учнів класу. Тепер плануємо передати національну символіку і «фенічки», які теж піднімають бойовий дух. Велика подяка в організації та зборі речей п. Іванні Добош та п. Ігорю Хомину.

*Україно моя мила,
Я тобі назустріч йду.
Ти розправ нарешилі крила,
Щоб не впасти у біду.*

*Простягаю тобі руку,
Ти тримайся та вставай.
Час зробити знову злуку,
Бо розділені всі вкраї.*

*Дружно візьмемось за руки,
А інакше нас зітруть,
Ще й наточимо шаблюки -
Гідність в нас не відберуть!*

*Юлія Модрицька,
класний керівник 9 –А класу*

БЕРЕЖИ СЕБЕ, СОЛДАТЕ!

ВИБОРИ ГОЛОВИ УЧНІВСЬКОЇ РАДИ

11 вересня в нашій школі відбулися вибори голови Учнівської ради.

Початковий етап виборів проходить у класних колективах учнів 10-их класів, на якому претенденти на цю посаду дійшли згоди і висунули на вибори по одному представнику зі свого класу. Ними стали Фаб'як Юлія – 10-А клас та Малиш Катерина – 10-Б клас.

Кандидати на посаду голови Учнівської ради ознайомили школярів зі своїми передвиборчими програмами.

Шляхом таємного голосування головою Учнівської ради було обрано **Фаб'як Юлію**.

Вітаємо і бажаємо плідної праці!!!

Герої сьогоднішньої України – випускники другої школи РОДИНОЮ ВИЙШЛИ НА ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ

Випускник Дрогобицької СШ №2 Петро Петрайко та його прийомний син Назар Конон – про те, чому пішли на війну і що планують робити після неї. Їхні погляди суб'єктивні, але дуже щирі, і саме тисячі таких історій врешті складуть велику історію новітнього часу України.

Петро Петрайко та його прийомний син Назар Конон разом стояли на Майдані. Разом пішли і до лав Нацгвардії. 17 березня 2014 року вони поїхали з Києва у Петрівці, де формувалися батальйони та проходили тренування на полігоні. Разом відстоювали Слов'янськ. Обидва не бачили домівки понад вісім місяців. Тепер, повертаючись до рідного Дрогобича, сподіваються змінити на краще життя в країні.

ДОРОСЛИЙ ДЛЯ ВІЙНИ, МАЛИЙ ДЛЯ АКАДЕМІЇ

17-річного Назара взяв до лав Нацгвардії під свою відповідальність генерал Кульчицький. Після повернення із зони АТО в серпні хлопець подав документи до Академії Нацгвардії, але через участь у бойових діях він не встиг здати тести ЗНО, тому вступатиме знову лише наступного року. Завдяки непересічному прізвищу наймолодшому, але кмітливому та рішучому хлопцю дали позивний «Варвар», що нагадує назву фільму. Проте війна виявилася страшнішою та жорстокішою за будь-які фільми. Коли батько з пасербом, який йому за рідного сина, потрапили в Павлоград на перший блокпост, то були вражені слабким озброєнням своїх військ та великою кількістю бойової техніки у бойовиків. Перших втрат зазнали в травні на блокпосту під горою Карачун. Терористи висунули бійцям вимогу покинути позиції, і коли ті відмовилися, в перші БТРИ полетіли «коктейлі Молотова» і почався кулеметний та мінометний обстріл. Серед терористів були снайпери, однією кулею було вбито бійця 95-ї бригади, в іншого попав снаряд. Бійця повністю розірвало, цілим лишилося тільки лице, згадує Назар, який сам завантажив його тіло в БТР. «Хлопцю, якого розірвало, був тільки 21 рік, — каже Назар

із сумом. — Він мав їхати додому на власне весілля, його чекала вагітна наречена».

І батько, і син згадують — перші зіткнення були схожі на Майдан, тільки навпаки. «На Майдані проти нас стояли озброєний «Беркут» та «тітушки», а тут ми стояли з автоматами, не даючи бойовикам підійти до техніки. Але ми намагалися спілкуватися з людьми, й інколи вдавалося знаходити спільну мову».

Петро й Назар зауважують, що в Західній Україні люди більш відкриті та привітні. На Донбасі, за їхніми спостереженнями, люди більш налякані, є багато тих, хто зомбований російською пропагандою. Але ж і на заході, і на сході всі хочуть миру та змін у країні, тому істотної різниці між простими людьми немає, кажує син із батьком. Назар з вдячністю згадує, як під Карачуном місцеві жителі принесли йому скатертину, щоб накритися, коли почався дощ. Також розповідають, що місцевий таксист попереджав, коли із Слов'янська їхала дуже велика колона техніки з танками та БТРами, завдяки чому бійці знищили багато ворожих машин та танків. Допомога цивільних неодноразово рятувала їм життя.

У ОКОПАХ РОЗПОВІДАЛИ ВЕСЕЛІ ІСТОРІЇ, ЩОБ ТРИМАТИСЯ

Коли бійці зайшли на Карачун, познімавши мінні розтяжки, вони зайняли оборону і налагодили зв'язок для постачання води та їжі. До того, згадує Назар, тиждень «траву їли і росу пили»: «Це було випробування на виживання. Дивно купатися під дощем у XXI сторіччі». Як тільки Нацгвардія зайняла позиції на Карачуні, бійців почали щоденно обстрілювати з «Нони» та з мінометів. «Лягаєш під обстрілом, встаєш під обстрілом. Нічого радісного», — згадує Петро. «Перші дні було страшно, бо ніхто не знав, що робити, — розповідає Назар. — По-

тім стали сприймати обстріли спокійно, мабуть, звикли. Просто сприймали це, як буденний звичайний день. Ми навчилися самі собі піднімати настрій. Йде обстріл, а ми лежимо в окопі і щось кумедне собі придумуємо та розповідаємо, щоб не занепадати духом! Думали більше не про себе, а про товаришів, щоб не давати їм підстав для хвилювання». Війна стала для Назара важливою школою, навчила його відповідати як за себе, так і за тих, хто поруч. «Я в Бога вірю. Але я ніколи в нього нічого не прошу, бо я розумію, що повинен усього добитися сам, — каже хлопець. — Із неба нічого не впаде. Я знаю, чому я пішов до армії, заради чого я стояв на Майдані і за що воював. Це моя земля. Хто до нас із зброєю приїде, той від зброї і поляже».

Чи потрібно далі вести бойові дії? В цьому думки батька й сина розходяться. «Сепаратизм — це грибок і його треба виводити. Я на своїй землі, я у своїй хаті. Я не допущу того, щоб чужий, гнилий ворог ліз у мою хату! Його треба ліквідувати, — наполягає син. — Якщо ми залишимо території на Донбасі, вороги полізуть далі. Терористи не дотримуються перемир'я. Під час кожного перемир'я нас щодня обстрілювали».

«Росія все життя працює на своє озброєння, намагаючись конкурувати з Америкою. Нам важко стояти проти їхньої зброї, — говорить Петро. — Я гадаю, що нам час припинити військове протистояння і спробувати домовитися. Бо дуже багато людей загинуло. За чотири місяці ми втратили більше людей, ніж в Афганістані». Каже, довга війна погано впливає на психічний стан бійців, на країну, люди втрачають прибутки, ламаються долі. Треба повертатися до родини, до роботи, налагоджувати бізнес та виховувати дітей — молодший син Петра чекає на них вдома. Також змінилися ставлення людей до громадського життя, всі стали більш активними. Назар наразі мріє перебудувати українську армію. Він вважає, що головний ворог України — внутрішній, упевнений, що без зрадників війни не було б. «У Донецьку в квітні, коли все тільки почало розгортатися, бойовиків ще було мало і вони згрупувалися в одному кварталі. Але коли спецпідрозділи оточили сепаратистів і могли їх легко знищити, зверху надійшов наказ відступати, — розмірковує Назар Конон. — Спецназ залишив позиції без єдиного пострілу, і сепаратизм почав розмножуватися, як вірус, з'явилися ці «ДНР» і «ЛНР».

Якщо прибрати зрадників серед генералів, політиків, мільйонерів, зламати стару корупційну систему, то країна буде міцнішою, впевнена родина бійців. І починати будувати треба вже сьогодні.

Альона СОКОЛИНСЬКА,
Харків, фото автора
(всеукраїнська газета «День»,
17 жовтня, 2014 р.)

ПРОЩАВАЙ, «ГРІЗЛІ»!

11 вересня. За християнським церковним календарем – строгий піст, день трагічної загибелі пророка Івана Хрестителя.

Його смерть гірко оплакував Ісус Христос.

11 вересня. Тернопіль. Скорботно похилені державні прапори. У місті – день жалоби. В останню путь проводжають майданівця, бійця батальйону «Айдар» **Андрія Юркевича**. Позивний - «Грізлі». Життєвий путь чоловіка збігся з земним віком Ісуса Христа – 33 роки. Жертвна смерть за ближнього увінчана вінцем небесної слави. Але як тяжко, як гірко ховати молодого чоловіка, який так і не встиг пізнати щасливий дар батьківства. Вдовою залишилася молода дружина.

Андрій був світлою і радісною людиною. Справжнім чоловіком, який ніколи не ховався за спинами інших. У числі перших пішов на Майдан, вибравши пекельну позицію на вулиці Інститутській. Саме там із ним познайомився випускник нашої школи – 22 річний студент-медик **Орест Каракевич**. Обидва рятували поранених і прикривали щитами людей, які виносили загиблих з-під смертельного рикошету снайперів.

Орест Каракевич

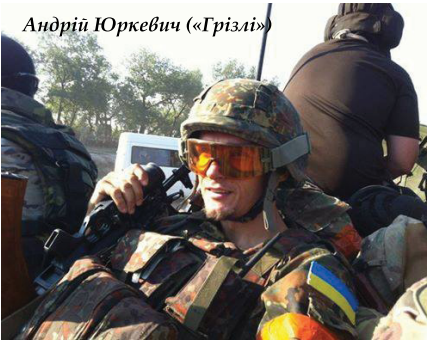
Влітку зустрілися знову. Після закінчення вузу Орест пішов добровольцем у батальйон «Айдар», у якому вже воював Андрій.

...Ішов червень 2014 року.

Благодатні українські чорноземи здригалися від куль і мін. Спокійне життя, розстріляне окупантами і «5-ю колоною», покинуло простори України. У кожному серці оселилася тривога, біль за полеглими проливався річками сліз, біда зірвала сон українців.

Війна... оголошена чи неоголошена – означення не має значення. Непрохана смерть може постукає у кожні двері. Її забирає вона найкращих. Не тих, хто «знає»

Андрій Юркевич («Грізлі»)

відповіді на всі запитання, східно коментуючи останні новини, а тих, хто, залишивши своїх родичів у сльозах, іде захищати Вітчизну. Так, як це зробив Орест, як зробив його однокласник Ярослав Регей, сказавши батькам: «Краще вмерти, аніж жити у рабстві».

Коли захисники потрапляють у жорстокі обійми війни, їм оголошують три настанови:

бережи мирне населення;
бережи товариша;
бережи себе.

Добровольцям ці заповіді нагадувати без потреби – вони накреслені на скрижальях їх сердець. Пліч-о-пліч у батальйонах воюють «западці» і «східняки». Жодного значення не мають ані мова, ані діалект, ані релігійна належність. У горнилі війни згоряє все наносне і несправжнє. А цінності складаються у Божій послідовності. Попереду – Правда, Гідність, Єдність, Справедливість, Солідарність. А оживлює їх справжня жертвна Любов до ближнього.

Виникає новий сплав – побратимство.

І це не дивно. Адже на війні найбільш надійним є плече брата по зброї.

У години відпочинку між богами Орест багато спілкувався з Андрієм. І хоча між ними вікова відстань у 10 років – це не мало значення. Найважливіше – вони були однодумцями, старший передавав життєвий досвід молодшому. Поруч з ним юнак проходив вищу школу мужності.

Під Хрящуватим батальйон по-

Андрій Юркевич («Грізлі»)

трапив у жорстокий бій. Шістдесят українських воєвків протистояло трьомстам окупантам, підкріпленим трьома танками. У нерівному бою, як колись спартанці, айдарівці перемогли ворогів.

Один із солдатів, Ігор Філіпчук з Луцька, вийшов сам на сам із танком, встиг у нього поцілити і знищити – від зустрічного пострілу танка Ігор загинув на місці. Його жертвність було врятовано життя десятків побратимів. Слава Герою!..

Віталіся із сонцем жовтогарячі диски соняшників, зітхала незібрана пшениця. В Україні наступає тривожний вересень. Не всі школярі змогли піти до школи. Командир роти поспішав на перший дзвінок до дитини у Луцьк. Відпустив і Ореста у короткотривалу відпустку. Із 60-ти бійців на початок вересня у загоні залишалось 15. На обрії зазеленіла гілка перемир'я.

Проте для негідних людей не існує жодних законів – ані державних, ані міжнародних, ані Божих, бо вони – генетично Каїни. 5 вересня, у день укладення перемир'я, загін потрапив у засідку російського спецназу. Їх розстріляли, а потім безжалюбно, по-звірячому добивали поранених. Вижив тільки один айдарівець.

Ввечері командир зателефонував Оресту і повідомив жакливу новину. Вона блискавкою прошила мозок хлопця і кардіограма серця виписала слово: «Андрій!!!». Найкращого друга, веселого побратима «Грізлі» не стало...

На своїй сторінці у соцмережі в цей день Орест написав: «Брате, ти назавжди у моєму серці!!!»

Ніколи не побачить Андрія дружина, батьки, родичі, друзі. Пішов до Небесної Сотні... Вже тисячі пішли. Хто у берцях, хто у кросівках, хто у шльопанцях. Хлопці, хлопці! Моліть Бога за Україну...

Я зустріла Ореста на другий день після страшної звістки. Він молився у храмі. Його гнітило по-

чуття провини. Так і сказав: «Якби був поруч, я б захистив Андрія». Але там не було шансів, лише одна дорога – дорога на небо. На ній одразу стають святими, бо немає Любові більшої, аніж віддати своє життя за ближніх.

Важко дивитись, як плачуть діти і жінки. Ще важче дивитися на сльози чоловіків. Гіркі сльози втрат...

Не переживай, Оресте! Ти не винен. У Бога на тебе свої плани. Він тебе для них зберіг. Кожен з нас на цій війні не чужий. І кожен з нас робить все згідно совісті, згідно неї буде відповідати на суді Божому.

...Тернопіль проводжав в останню путь Андрія, стоячи на колінах.

Прощай, «Грізлі»! Ти мріяв, що Україна стане могутньою, незалежною, процвітаючою. Так і буде!!!

*Знов – східний вітер у обличчя,
Роздулись ніздрі окупантів,
Ввін'ястись хочуть в чорноземі,
Залізни кігті їхніх танків.*

*І брешуть дула автоматів,
Що чужеземець - визволитель.
Невже у мене з підлим «братом»
Один в корінні прародитель,*

*З одного ясена колиска,
Де тисяч років колисались?
І прагне Каїн того місяця,
Що брату Авелю дісталося.*

*Вже мітять землю чорні круки,
Посіли острів альбатроси,
І тільки втомлена голубка,
У Бога гілку миру просить.*

*Звучить у Всесвіті: «Не вмерла...»,
Голубка буде ще літати,
У брата Авеля на небі –
Небесна тисяча солдатів.*

Олександра Дешева,
вчитель християнської етики

Посвята в читачі

17 жовтня у 1-Б класі (класний керівник Гоцій Т. Д.) відбувся бібліотечний урок «Посвята в читачі».

Під урочисту музику до святково прибраного класу завітали казкові герої: фея книжок, порвана книга, Баба-Яга (у ролях виступили учениці 5-Б класу Галя і Юстя

17/10/2014

Іванишин, Юліанна Дятко). Після цікавої і повчальної сценки виступила бібліотекар школи Катерина Василівна Дятко. Вона розказала захоплюючу історію про те, як до людей прийшла книга. Пізніше першачки урочисто промовили «Клятву юного читача», а бібліотекар Ольга Іваночко вручила кожному школяреві «Пам'ятку користування книгою».

Класний керівник Тетяна Гоцій щиро подякувала організаторам цієї посвяти і запевнила, що учні 1-Б класу будуть найкращими друзями книги й активними читачами нашої шкільної бібліотеки.

Казкові герої відвідали читальний зал бібліотеки

1 жовтня 2014 року. Святково прибраний читальний зал шкільної бібліотеки. Лунає музика. Учні 2-А, 2-Б, 2-В класів зустрічають добре знайомі герої улюблених казок (ці ролі на правах старших друзів виконували учні 5-Б класу). А потім розпочалася літературна вікторина «Чи знаєте ви казки та їх героїв?»

Бібліотекар Катерина Василівна Дятко розповіла про те, як до нас прийшла казка, як вона виховує в синів

та дочок нашого народу любов і повагу до людини-трударя, до захисника рідної землі - мужнього оборонця добра і краси.

Доповненням до інсценізації казок слугували мультимедійні заставки із яскравими ілюстраціями, створені О. О. Іваночко, та інструментальні мелодії, які, вдало підібрані І.М. Качмариком, створювали в читальному залі відповідну святкову атмосферу.

Закінчилася літературна вікторина дзвінкоголосими піснями про казки. Діти під чарівним впливом побаченого щиро подякували усім, хто готував це дійство, і запевнили, що стануть найактивнішими читачами шкільної бібліотеки.

Катерина Дятко, шкільний бібліотекар

04/10/2014

Вітання вчителям від випускників

Вітаємо вчителів нашої школи, які з нагоди Дня працівника освіти одержали відзнаки !!!

Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України нагороджені:

- Джура Галина Іванівна, учитель німецької мови;
- Михайлишин Юлія Степанівна, учитель німецької мови;
- Хлопик Тетяна Іванівна, заступник директора з навчально-виховної роботи, учитель математики.

Подякою Міністерства освіти і науки України нагороджені:

- Гоцій Тетяна Дмитрівна, учитель початкових класів;
- Дяків Оксана Мар'янівна, учитель німецької мови;
- Живчин Дарія Осипівна, заступник директора з виховної роботи, учитель світової літератури;
- Ільчишин Уляна Юрївна, учитель початкових класів;
- Тезбір Світлана Орестівна, учитель української мови та літератури;

Флюнт Ореста Іванівна, учитель початкових класів. Грамотою Департаменту освіти і науки Львівської обласдержадміністрації нагороджені:

- Мірошник Оксана Володимирівна, учитель початкових класів;
- Процикевич Галина Львівна, учитель української мови та літератури;
- Романів Наталія Андріївна, педагог-організатор;
- Фляга Іван Степанович, учитель фізичної культури.

Грамотою Відділу освіти виконавчих органів Дрогобицької міської ради нагороджені:

- Безубов Ігор Володимирович, учитель німецької мови;
- Огар Оксана Романівна, учитель початкових класів;
- Романюк Віра Любомирівна, учитель математики;
- Тришневська Олена Осипівна, учитель початкових класів.

Делегація відділу освіти виконавчих органів Дрогобицької міської ради взяла участь в урочистостях з нагоди Дня працівників освіти, які відбулися 01 жовтня 2014 року у приміщенні Львівського палацу естетичного виховання учнівської молоді.

В рамках урочистостей освітянам м. Львова та області були вручені почесні грамоти та грошові нагороди. Серед нагороджених і вчителі міст Дрогобича та Стебника:

Гоцій Тетяна Дмитрівна, вчитель початкових класів Дрогобицької спеціалізованої школи I - III ступенів №2,

переможець обласного та лауреат третього (заключного) туру всеукраїнського конкурсу «Учитель року - 2014» у номінації «початкові класи»;

Кабацький Роман Іванович, учитель основ християнської етики Дрогобицької гімназії, лауреат обласного конкурсу «Учитель року - 2014» у номінації «основи християнської етики»;

Даниляк Володимир Іванович, вчитель фізичної культури Стебницької СШ I-III ступенів №7, лауреат обласного етапу Всеукраїнського конкурсу «Інноваційний урок та урок фізичної культури з елементами футболу».

* * *

2 жовтня 2014 року в Київському університеті ім. Б. Грінченка відбулася зустріч Прем'єр-міністра України Арсенія Яценюка з учителями-лауреатами Всеукраїнського конкурсу «Учитель року - 2014». Під час зустрічі відбулося нагородження кращих педагогів країни. Почесну грамоту Кабінету Міністрів України та пам'ятний знак в урочистій обстановці Арсеній Яценюк вручив і учительку початкових класів Дрогобицької спеціалізованої школи I-III ступенів №2 **Гоцій Тетяні Дмитрівні**, лауреату Всеукраїнського конкурсу «Учитель року - 2014» у номінації «Початкові класи».

Дорогі педагоги, бажаємо Вам нових звершень та здобутків у справі виховання та навчання дітей!

Новини з творчої майстерні

Протягом вересня та першої половини жовтня у нашій школі тривав творчий конкурс вітальних листівок. Учням 5-11 класів було запропоновано власноруч виготовити листівки до Дня вчителя та 70-річного ювілею школи. В результаті на огляд журі презентовано 38 творчих ідей. Оскільки усі листівки приурочені Дню вчителя були самобутні та неповторні, вирішено не обирати найкращої та

подарувати їх учителям школи. Увагу привертає найбільша вітальна листівка, виготовлена учнями 9-В класу з поєднанням двох популярних технік – матчворк (вироби з сірників) та об'ємні квіти з паперу гофра. Також протягом двох днів учениці 6-Б, 6-В, 7-Б, 7-В, 8-Б, 9-Б, 9-В та 10-А класів працювали над виготовленням 70-ки, яка

прикрашатиме актовий зал школи протягом цілого ювілейного навчального року.

Учні 5-В класу долучилися до акції «Голуб миру» та виготовили своїх миролюбних пташок, використовуючи різні види макаронних виробів та крупи.

Наталія Веретко,
учитель трудового навчання

ТИЖДЕНЬ РЕКОРДІВ

Із 15 по 19 вересня у нашій рідній СШ №2 проходив тиждень рекордів, присвячений Дню міста Дрогобича.

«Книгу рекордів СШ №2» було започатковано минулого року за ініціативою педагога-організатора Романів Наталії Андріївни.

Протягом цілого тижня учні 5 – 11-их класів ставили різноманітні рекорди. На жаль, у цьому навчальному році не вдалося побити минулорічні успіхи. То ж закликаємо наших учнів до інтенсивнішої підготовки на наступний рік.

У середу учні змагалися у швидкописанні.

Найшвидшими писарями стали:

I місце - Малик Олександр /9-А/ - 141 знак за 5 хв. 7сек.;

II місце - Мацьків Вікторія /11-А/ - 5 хв. 30 сек.;

I місце - Зубрицька Софія /7-В/ - 7 хв. 25 сек.;

II місце - Микитин Софія /6-В/ - 7 хв. 50 сек.

Після 3-го уроку фойє школи заповнили довгокіс красуні, які прийшли, щоб помірятися довжиною свого волосся.

Найдовше волосся:

Зубрицька Анна-Марія /4-В/ - 123 см
Найдовше волосся серед учениць 5-11 класів у Поєдинцевої Жени /6-А/ - 119 см;

Взагалі дівчат з довгими косами у нашій школі дуже багато. До п'ятірки з найдовшим волоссям увійшли:

Ступницька Софія /6-В/ - 112 см;

Ступницька Соломія /10-В/ - 108 см;

Мацьків Вікторія /11-А/ - 103 см.

У четвер усі бажаючі брали участь у встановленні ще одного рекорду - на найдовшу гірлянда з квітів або горобини.

Найбільш активними виявилися учні неспеціалізованих класів.

Найдовша гірлянда з горобини:

I місце - 8-А клас - 49 м 20 см;

II місце - 7-А клас - 49 м;

III місце - 7-В клас - 41 м 15 см;

Найдовша гірлянда з квітів:

I місце - 6-А клас - 105 см;

II місце - 7-А клас - 710 см;

III місце - 8-В клас - 550 см.

Участь у встановленні цього рекорду брали також 7-Б клас - 28 м; 6-Б клас - 11 м; 8-В клас - 8 м 70 см; 6-В клас - 4 м. Ще треба зазначити, що учні 7-А і 8-В класів робили по дві гірлянди.

Четвер став днем нововведених рекордів. Так, учнем 8-В класу був запропонований рекорд під назвою «Дивоглядки» (хто кого передивиться):

I місце - Дубравський Мар'ян /9-А/ - 4 хв 12 сек;

II місце - Войтушин Саша /8-А/ - 3 хв 22 сек;

I місце - Климишин Ярина /6-В/ - 3 хв 28 сек;

II місце - Чолівський Роман /5-А/ - 3 хв 26 сек;

Учні 11-А класу запропонували помірятися деякими частинами тіла. Дівчатам вимірювали довжину ніг і об'єм талії, а хлопцям - ширину плечей і об'єм біцепсів. Отже,

Найтонша талія

серед дівчат 10 - 11-их класів:

I місце - Тезбір Роксолана /11-Б/ - 54 см;

(ПРОДОВЖЕННЯ НА 15 СТОР.)

II місце – Кручай Марія /11-А/ – 59 см,
Савка Марта /10-А/ – 59 см;
III місце – Горбиль Настя /11-А/ – 60 см;
серед дівчат 9-их класів:
I місце – Курчицька Юлія /9-Б/ – 55 см;
II місце – Сорока Наталія /9-А/ – 59 см;
III місце – Продижевич Настя /9-А/ – 60 см.

Найдовші ноги

серед дівчат 10 - 11-их класів:

I місце – Репецька Іванка /11-А/ – 106 см;
Колінко Олена /10-Б/ – 106 см;
II місце – Русевич Настя /10-Б/ – 103 см;
III місце – Ступницька Соломія /10-Б/ – 102 см;

серед дівчат 9-их класів:

I місце – Дорошевич Настя /10-А/ – 103 см;
II місце – Грицьків Марта /9-Б/ – 100 см.

Найширші плечі

серед хлопців 10-11-их класів:

I місце – Голубов Саша /11-Б/ – 123 см;
II місце – Козловський Ярослав /11-А/ – 119 см;
III місце – Лаврик Богдан /11-Б/ – 115 см, Пшивара Мар'ян /10-А/ – 115 см;

серед хлопців 9-их класів:

I місце – Глуханюк Стівен /9-А/ – 121 см
II місце – Дудзяк Андрій /9-Б/ – 110 см

Найбільший біцепс

серед хлопців 10-11-их класів:

I місце – Голубов Саша /11-Б/ – 36см, Козловський Ярослав /11-А/ – 36 см;
II місце – Пилипів Панас /10-А/ – 35 см
III місце – Лаврик Богдан /11-Б/ – 34 см
серед хлопців 9-их класів:
I місце – Дудзяк Андрій /9-Б/ – 33 см;
II місце – Аксиневич Артур /9-А/ – 32 см.

П'ятниця, 19 вересня, стала кульмінаційним і найбільш святковим днем тижня. На 1-му уроці був встановлений новий рекорд одягнених у вишиванку. Їх виявилось: **670 учнів і вчителів**

Важливою подією цього дня став Осінній ярмарок, який щороку проходить у нашій школі напередодні Дня міста. Але в цьому році він став особливим, бо його метою було зібрати кошти не на потреби класних колективів (як це зазвичай буває), а на потреби АТО. Дев'ятнадцять класних колективів (від 3-го по 8-мі класи) приготували охочих різноманітними «смаколиками».

Найбільшу суму в розмірі **1019 грн.** зібрав 5-Б клас, у інших класів виторг такий:

3-А клас – 640 грн.
3-Б клас – 440 грн.
3-В клас – 550 грн.
3-Г клас – 400 грн.
4-А клас – 220 грн.
4-В клас – 400 грн.
5-А клас – 600 грн.
5-В клас – 550 грн.
6-А клас – 362 грн.50 коп.

6-Б клас – 686 грн.
6-В клас – 340 грн.
7-А клас – 217 грн.
7-Б клас – 590 грн.
7-В клас – 544 грн.
8-А клас – 274 грн.
8-Б клас – 292 грн.
8-В клас – 435 грн.

Загальна сума, зібрана на благодійному ярмарку, – 8559 грн. 50 коп.
Щиро дякуємо батькам, учням і вчителям за небайдужість!!!

Завершився тиждень встановленням ще одного рекорду. Усі бажаючі, а саме **220** учнів і вчителів, зібралися на **танцювальний флешмоб**.

Ще однією особливістю останніх двох днів тижня стала акція «**Голуб миру**».

Це Всеукраїнська акція, на яку активно відгукнулися учні нашої школи.

У четвер, на подвір'ї школи з гірлянд із горобини та квітів був викладений велетенський голуб. А в п'ятницю учні 1 - 2-их класів прикрасили вікна і двері своїх кабінетів маленькими голубами, вирізаними з паперу; учні 3 - 8-их класів голубами прикрасили столи на ярмарку, а учні 9 – 11-их класів вирізали та розмалювали більших за розмірами голубів і прикрасили їх побажаннями й висловами про мир.

Свято вдалося!!! МИ – молодці!

Хочеться вигукнути: «Ми найкращі учні і вчителі найкращої школи у світі!

Миру бути!!!»

Ой, в Дрогобичі є школа – усі її знають,
Гамірливі школярі туди поспішають.

Вчителі усіх-усіх весело стрічають
І навчатись дітлахів радо закликають.

Вже навчальний рік почавсь, і учитель каже:
«Ану, хто нам коломийку веселу зав'яже?»

Ой, нам буде що згадати, Дрогобич гордиться,
На лінійку сімдесяту все місто спішиться.

Бо в Дрогобичі є школа, і вона найкраща,
Всіх дітей вона навчає, щоб були путяці.

Ой, в Дрогобичі є школа, і вона сучасна,
Бо директорка керує мудра, модна, класна.

Друга школа, усі знають, гарний рейтинг має,
Хто йде на олімпіаду – той перемагає.

В нас найкращі вчителі в школі викладають,
Тому діти в нас усе з радістю вивчають.

Ой, у нашій другій школі всі німецьку знають,
Навіть мої мама й тато нею розмовляють.

А хто дуже добре вчиться й гарні знання має,
Той не вдома, а в Європі канікули має.

Пані Стефа у нас є, що всіх учнів знає,
Знає, хто коли прийшов і коли втікає.

В школі вчиться 7-Б – дуже гарні діти,
Стільки друзів є у них, що нема де діти.

КОЛОМИЙКИ ПРО ДРУГУ ШКОЛУ І 7-Б КЛАС

У навчанні завжди добрі результати маєм,
Так цікаво на уроках – роти роззявляєм.

А ще кращі на перервах маєм результати:
Булки швидко ми їмо, встигаєм ковтати.

Наша класна керівник все про всіх нас знає,
Таємниці і секрети – все оберігає.

В школі можна розвиватись: хор, футбол є, танці,
Хочем встигнути усюди, що аж рвуться штаниці.

Ще багато тих куплетів можемо складати,
Але вже приходить час в'язанку кінчати.

Якщо хочеш ще співати, спершу стань поетом:
Напиши і ти про школу веселі куплети!

ДИТИНСТВА РАДІСНА ПОРА НЕХАЙ НІКОЛИ НЕ МІНАЄ!

Початок навчального року – це не лише опанування нових предметів, виконання домашніх завдань чи написання контрольних робіт. Це ще й пора цікавих мандрівок класними колективами.

Так, 11 жовтня 2014 року 6-В клас здійснив захоплюючу подорож у серце нашої Галичини – місто Львів. Основна мета поїздки – відвідування Львівського державного цирку, який цьогогоріч відкрив свій сезон виставою українських артистів циркового жанру «Експресія». Та водночас учні ще й відпочили у кафе «Мак Дональдс» і в парку розваг, що знаходиться поруч із приміщенням цирку.

Чудова природа золотої осені, гарний настрій, дружня атмосфера надовго залишать у дитячих серцях теплі спогади про незабутні моменти їхнього щасливого дитинства.

Наталія Заблоцька, класний керівник 6-В класу

— Мій брат пробіг десятикілометровий крос за п'ятнадцять хвилин.
— Не може бути, це краще світового рекорду!
— А він біг навпростець.

— Яка різниця між слоном і блохою!
— Не знаю.
— А я знаю. У слона можуть бути блохи, а от у блохи слонів не може бути.

— Тату, ти знаєш, який велосипед найповільніший у світі!
— Ні, не знаю.
— Той, який ти пообіцяв подарувати мені ще минулої весни.

— А коли ти збираєшся робити уроки!
— Після кіно.
— Так пізно!
— Ти ж сам казав, що вчитися ніколи не пізно.

“Ми!” – видання Дрогобицької спеціалізованої школи І-ІІІ ступенів № 2

Адреса редакції:
м. Дрогобич,
вул. Козловського, 17,
СШ № 2,
методичний кабінет
(тел. 2-42-20)

Електронні адреси школи:
school_2@mail.lviv.ua
drohobych.school2@gmail.com
Телефони:
2-03-86 (директор)
2-14-34 (секретар)

www.dr-school2.at.ua

Головний редактор –
Ігор Качмарик

Комп'ютерна верстка –
Мар'ян Пашко

Наклад –
500 прим.

Видавництво
КОЛО